

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Vijeću od pet sudija, u predmetu broj **AP 105/03**, rješavajući apelaciju **A. P.**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 59. stav 2. tačka 2. i člana 61. st. 1. i 3. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Novi prečišćeni tekst («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», broj 2/04), u sastavu:

Mato Tadić, predsjednik

Ćazim Sadiković, prof. dr., potpredsjednik

Miodrag Simović, prof. dr., potpredsjednik

Hatidža Hadžiosmanović, sudija

Valerija Galić, sudija

na sjednici, održanoj 30. novembra 2004. godine, donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odbija se kao neosnovana apelacija **A. P.**, podnesena protiv presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj Kvlp-50/02 od 10. februara 2003. godine, presude Okružnog suda u Doboju broj KŽ-168/02 od 18. oktobra 2002. godine i presude Osnovnog suda u Doboju broj K-107/01 od 5. juna 2002. godine.

Odluku objaviti u “Službenom glasniku Bosne i Hercegovine”, “Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine” i “Službenom glasniku Republike Srpske”.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. A. P. (u daljnjem tekstu: apelant) iz Petrova, kojeg zastupa D. R., advokat iz Doboja, podnio je 7. aprila 2003. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv presude Vrhovnog suda Republike Srpske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj Kvlp-50/02 od 10. februara 2003. godine, presude Okružnog suda u Doboju (u daljnjem tekstu: Okružni sud) broj KŽ-168/02 od 18. oktobra 2002. godine i presude Osnovnog suda u Doboju (u daljnjem tekstu: Osnovni sud) broj K-107/01 od 5. juna 2002. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na osnovu člana 21. stav 1. Poslovnika Ustavnog suda, od Vrhovnog suda i Osnovnog javnog tužilaštva Doboj zatraženo je, 29. oktobra 2004. godine, da dostave odgovore na apelaciju.

3. Okružno tužilaštvo Doboj dostavilo je odgovor na apelaciju 18. novembra 2004. godine, dok je Vrhovni sud odgovor na apelaciju dostavio 19. novembra 2004. godine.

4. Na osnovu člana 25. stav 2. Poslovnika Ustavnog suda, odgovori Vrhovnog suda i Okružnog tužilaštva Doboj dostavljeni su apelantu 22. novembra 2004. godine.

III. Činjenično stanje

5. Činjenice predmeta, koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu, mogu se sumirati na slijedeći način.

6. Apelant je proglašen krivim presudom Osnovnog suda broj K-107/01 od 5. juna 2002. godine zbog izvršenog krivičnog djela (trgovina ljudima radi vršenja prostitucije) iz člana 188. stav 1. i člana 188. stav 4. Krivičnog zakonika Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 22/00, 33/00 i 37/01). Navedenom presudom apelant je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvije godine, te mu je izrečena sigurnosna mjera zabrane vršenja samostalne ugostiteljske djelatnosti u trajanju od pet godina.

7. Okružni sud je presudom broj KŽ-168/02 od 18. oktobra 2002. godine djelimično uvažio apelantovu žalbu, te preinačio prvostepenu presudu u pogledu pravne ocjene izvršenog krivičnog djela, tako što je apelantove radnje kvalificirao kao jedno produženo krivično djelo trgovine ljudima radi vršenja prostitucije iz člana 188. stav 4. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske. U odnosu na izrečenu krivičnu sankciju prvostepena presuda je ostala neizmijenjena.

8. Apelant je Vrhovnom sudu podnio zahtjev za vanredno preispitivanje pravosnažne presude, koji je odbijen kao neosnovan presudom broj Kvlp-50/02 od 10. februara 2003. godine.

IV. Relevantni propisi

9. **Krivični zakonik Republike Srpske** („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 22/00, 33/00 i 37/01)

„Član 188. st. 1. i 4.

(1) Ko radi zarade navodi, podstiče ili namamljuje drugoga na pružanje seksualnih usluga ili na drugi način omogući njegovu predaju drugome radi pružanja seksualnih usluga, ili na bilo koji način učestvuje u organiziranju ili vođenju pružanja seksualnih usluga, kaznit će se zatvorom od šest mjeseci do pet godina.

(4) Ako su djela iz prethodnih stavova izvršena prema djetetu ili licu mlađem od dvadeset i jedne godine, učinilac će se kazniti zatvorom od jedne do dvanaest godina.»

10. **Zakon o krivičnom postupku Republike Srpske** („Službeni list SFRJ“ br. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 i 27/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 26/93, 14/94, 6/97 i 61/01)

„Član 4. stav 2.

(2) Okrivljenom se mora omogućiti da se izjasni o svim činjenicama i dokazima koji ga terete i da iznese sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist.

Član 333. stav 1. tačka 1.

(1) Van slučajeva koji su posebno predviđeni u ovom zakonu, zapisnici o iskazima svjedoka, saoptuženih ili već osuđenih učesnika u krivičnom djelu, kao i zapisnici ili druga pismena o nalazu i mišljenju vještaka, mogu se po odluci vijeća pročitati samo u ovim slučajevima:

1) ako su ispitana lica umrla, duševno oboljela ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć ili znatno otežan zbog starosti, bolesti ili drugih važnih razloga.»

V. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

11. Apelant smatra da je osporenim presudama povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), te da je povrijeđeno i njegovo pravo na zabranu diskriminacije iz člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije.

12. Povredu prava na pravično suđenje apelant vidi u sljedećem: a) svjedoci – djevojke strane državljanke, saslušavane su u pretkrivičnom postupku, nakon čega su predmetni iskazi pročitani na glavnom pretresu, a da nije osigurano njihovo lično prisustvo; b) jedna od saslušanih djevojaka bila je maloljetna, a prvostepeni sud nije izvršio procjenu njezine sposobnosti da svjedoči kako to nalažu odredbe Zakona o krivičnom postupku; c) prilikom saslušanja jedne od djevojaka korišten je prevodilac zaposlen u Međunarodnim policijskim snagama za Bosnu i Hercegovinu – IPTF, a da pri tom taj prevodilac nije bio ovlašten sudski tumač, kako to nalažu odredbe Zakona o krivičnom postupku; i d) Vrhovni sud nije pravilno primijenio materijalno pravo, te je apelanta trebao proglasiti krivim po osnovu člana 188. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske, što je

blaža varijanta od one koju su primijenili nižestepeni sudovi, proglašivši ga krivim zbog krivičnog djela iz člana 188. stav 4. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske.

13. Povredu prava na zabranu diskriminacije apelant vidi u tome što Vrhovni sud, u njegovom slučaju, ne slijedi svoju raniju praksu prilikom odlučivanja u ovakvim predmetima. Kao primjer navodi se presuda Vrhovnog suda, broj Kvlp-28/02 od 4. novembra 2002. godine, kojom je odlučeno o zahtjevu za vanredno preispitivanje pravosnažne presude. U navedenom predmetu optuženi je bio osuđen za krivično djelo iz člana 188. stav 4. Krivičnog zakonika Republike Srpske, međutim, tada je nađena povreda člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije, zato što su pročitani iskazi svjedoka dati u istražnom postupku, a da pri tome na glavnom pretresu nije bilo osigurano njihovo prisustvo. U tom slučaju, Vrhovni sud je ukinuo nižestepene presude i predmet vratio na ponovno suđenje.

b) Odgovor na apelaciju

14. Vrhovni sud naglašava da je apelacija neosnovana te predlaže da se ona odbije. Apelant je identične prigovore u pogledu kršenja navedenih ustavnih prava koristio u zahtjevu za vanredno preispitivanje pravosnažne presude. Vrhovni sud posebno ističe da je u odluci kojom se odbija zahtjev za vanredno preispitivanje pravosnažne presude naglasio da se nižestepene presude ne zasnivaju isključivo na iskazima oštećenih djevojaka – stranih državljanke, već na iskazu Z. A. i na drugim dokazima.

15. Okružno tužilaštvo navodi da je apelacija neosnovana te predlaže da se odbije, uz naglasak na tome da iskazi na koje se u apelaciji ukazuje nisu korišteni kao jedini dokazi prilikom donošenja pobijanih presuda.

VI. Dopustivost

16. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

17. U skladu sa članom 15. stav 3. Poslovnika Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke, koja se njome pobija iscrpljeni svi efektivni pravni lijekovi mogući po zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem pravnom lijeku koji je koristio.

18. U konkretnom slučaju, predmet osporavanja apelacijom je presuda Vrhovnog suda broj Kvlp-50/02 od 10. februara 2003. godine, protiv koje nema drugih efektivnih pravnih lijekova mogućih po zakonu. Nadalje, apelacija je podnesena 7. aprila 2003. godine, tj. u roku od 60 dana, kako je propisano članom 15. stav 3. Poslovnika Ustavnog suda. Konačno, apelacija ispunjava i uvjete iz člana 16. stav 2. Poslovnika Ustavnog suda.

19. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 15. stav 3. i člana 16. stav 2. Poslovnika Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da predmetna apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

VII. Meritum

20. Apelant pobija navedene presude tvrdeći da su tim presudama povrijeđena njegova prava iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije, te prava iz člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije.

Pravo na pravično suđenje

21. Član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine:

«Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2. ovog člana, što uključuje:

(...)

e) Pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima i druga prava u vezi sa krivičnim postupkom.»

Član 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije:

„3. Svako ko je optužen za krivično djelo ima sljedeća minimalna prava:

d. da sam ispituje ili zahtijeva ispitivanje svjedoka optužbe i da se prisustvo i saslušanje svjedoka odbrane odobri pod uvjetima koji važe i za svjedoka optužbe“.

22. Ustavni sud naglašava da je član 6. Evropske konvencije primjenljiv s obzirom da se radi o krivičnom predmetu gdje je apelant proglašen krivim za krivično djelo propisano zakonom, te osuđen na kaznu zatvora. Dakle, nema nikakve sumnje da je ishod predmetnog postupka bio od odlučujućeg značaja za utvrđivanje „osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega“, kako je to naglašeno u prvoj rečenici člana 6. Evropske konvencije.

23. U konkretnom slučaju Ustavni sud treba da ispita da li je osporenim presudama povrijeđeno apelantovo pravo na ispitivanje svjedoka optužbe iz člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije. Naime, u apelaciji se naglašava da su na glavnom pretresu pročitani iskazi svjedoka - djevojaka stranih državljanke, na osnovu čijih iskaza je sud donio presudu. Pri tome, nije osigurano njihovo prisustvo na glavnom pretresu, te im apelant nije mogao postavljati pitanja.

24. Prije svega Ustavni sud naglašava da član 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije sadrži dva prava: 1) pravo optuženog da mu se omogući da ispituje svjedoka optužbe i 2) pravo na saslušanje svjedoka odbrane pod istim uvjetima koji važe i za svjedoka optužbe. Ova prava su nezavisna jedno od drugog (vidi presudu Evropskog suda za ljudska prava, *Unterpertinger protiv Austrije*, od 24. novembra 1986. godine, serija A-110).

25. U konkretnom slučaju navodi apelacije odnose se na prvi dio člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije. Ustavni sud smatra da ova odredba zahtijeva da se optuženi stavi u položaj potpune jednakosti sa tužiocem, u vezi sa pozivanjem i ispitivanjem svjedoka. Međutim, Ustavni sud naglašava da ova odredba nema apsolutno dejstvo, tj. prava optuženog na pozivanje i ispitivanje svjedoka nisu neograničena. Na primjer, postoje slučajevi kada zakon ne dozvoljava da optuženi direktno ispituje svjedoka optuženog, što se dešava u predmetima u kojima se koriste iskazi tzv. „zaštićenih svjedoka“. Osim toga, postoje situacije kada zbog objektivnih okolnosti nije moguće na glavnom pretresu saslušati svjedoka koji je već dao iskaz u prethodnom postupku bez prisustva optuženog ili njegovog branioca.

26. Ako nije postojala adekvatna i propisana prilika da optuženi ispita svjedoka, presuda se ne može isključivo ili uglavnom temeljiti na svjedočenju tog svjedoka (vidi presude Evropskog suda za ljudska prava: *Kostovski* od 20. novembra 1989. godine, serija A-166; *Windisch* od 27. septembra 1990. godine, serija A-186; *Artner* od 28. augusta 1992. godine, serija A.242-A). Korištenje kao dokaza izjave koju je, u prethodnoj fazi postupka, dala osoba koja kasnije, u skladu sa nacionalnim zakonom, odbije da te dokaze ponudi u sudnici, može dovesti do presude samo ako postoji dokaz koji potvrđuje tu izjavu (vidi *mutatis mutandis* presudu Evropskog suda za ljudska prava, *Unterpertinger protiv Austrije*, od 24. novembra 1986. godine, serija A-110). Isto se odnosi na izjavu svjedoka koji je nestao, i stoga ne može biti pozvan u sudnicu (vidi *mutatis mutandis* presudu Evropskog suda za ljudska prava, *Artner* od 28. augusta 1992. godine, serija A.242-A).

27. Osim navedene prakse Evropskog suda za ljudska prava, Ustavni sud se poziva i na svoj stav zauzet prilikom donošenja odluka u ovakvim slučajevima, koji glasi: „iako su ove izjave,

s jedne strane, date kako u istražnom postupku tako i van glavnog pretresa pred predsjednikom vijeća, one su pročitane na glavnom pretresu. Prema tome, apelant je imao mogućnost da se izjasni povodom ovih izjava“ (vidi Odluku Ustavnog suda broj U 101/03 od 17. maja 2004. godine, „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 40/04 tačka 26).

28. Navedena praksa Evropskog suda za ljudska prava, kao i vlastita praksa Ustavnog suda primijenit će se na konkretni slučaj, gdje apelant tvrdi da mu je osporenim presudama redovnih sudova povrijeđeno pravo iz člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije, s obzirom da na glavnom pretresu nije mogao postavljati pitanja svjedocima, koji su svoje iskaze dali u prekrivičnom postupku.

29. Uvidom u obrazloženja pobijanih presuda vidljivo je da su ranije dati iskazi svjedoka - djevojaka zaista pročitani na glavnom pretresu. Međutim, navedene iskaze sud je pročitao na osnovu ovlaštenja iz člana 333. stav 1. tačka 1. Zakona o krivičnom postupku. Osim toga, Osnovni sud je dao logično obrazloženje koje se oslanja na materijalne dokaze, u pogledu toga zašto se čitaju iskazi ovih svjedoka, a da pri tome nije bilo osigurano njihovo prisustvo na glavnom pretresu. Razlog je bio što su svjedoci - djevojke strane državljanke, koje više nemaju prebivalište na teritoriji Republike Srpske, što je potvrđeno na osnovu obavještenja nadležne policijske stanice. Također, Osnovni sud je naglasio da iskaze ovih svjedoka stavlja na uvid apelantu, da bi se on na njih mogao izjasniti i dati svoje primjedbe, što je apelant i učinio na glavnom pretresu osporavajući, u sklopu svoje odbrane, navedene iskaze. Iz obrazloženja presude Osnovnog suda vidljivo je i da se presuda ne temelji isključivo na iskazima ovih svjedoka, već prvenstveno na iskazu Z. A. koji je na glavnom pretresu izjavio da je u ugostiteljskom objektu, vlasništvo apelanta, imao seksualne odnose sa jednom od svjedokinja, te da je plaćao pružene seksualne usluge, a novac je davao čuvarima predmetnog ugostiteljskog objekta. Na glavnom pretresu izvedeni su i određeni materijalni dokazi kao na primjer izvod iz krivične evidencije za apelanta, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, uvid u foto-dokumentaciju i ostalo. U kasnijem žalbenom postupku po redovnim i vanrednim pravnim lijekovima, Okružni sud i Vrhovni sud su obrazložili da se prvostepena presuda ne temelji samo na iskazima oštećenih djevojaka, već na drugim dokazima, te da su iskazi pročitani na osnovu ovlaštenja iz Zakona o krivičnom postupku.

30. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud zaključuje da su u konkretnom slučaju na glavnom pretresu pročitani ranije dati iskazi svjedoka, a da one nisu bile lično prisutne na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka, međutim, za takav postupak redovni sudovi su imali valjane razloge. Ti razlozi sastoje se u tome što su iskazi čitani na osnovu ovlaštenja datih članom 333. stav 1. tačka

1. Zakona o krivičnom postupku, što nije bilo moguće pozvati ove svjedoke na glavni pretres zbog toga što one više nemaju prebivalište na području Republike Srpske, što se presuda ne temelji isključivo na navedenim iskazima već na iskazu drugog svjedoka i na materijalnim dokazima, te što je apelant imao priliku da se izjasni na ranije date iskaze spornih svjedoka. Navedene okolnosti uklapaju se u citiranu praksu i Ustavnog suda, a i Evropskog suda za ljudska prava, prilikom odlučivanja u predmetima gdje svjedoci koji su ranije dali svoj iskaz nisu bili prisutni na glavnom pretresu.

31. S obzirom na navedeno, Ustavni sud zaključuje da u konkretnom slučaju nije došlo do povrede prava na pravično suđenje u odnosu na ispitivanje svjedoka optužbe iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije.

Ostali navodi u pogledu povrede prava na pravično suđenje

32. Ustavni sud naglašava da apelantovi prigovori koji se tiču saslušanja jedne od djevojaka koja je bila maloljetna, kao svjedoka, zatim korištenja prevodioca zaposlenog u Međunarodnim policijskim snagama, te pogrešne primjene materijalnog prava od strane Vrhovnog suda ne ulaze u okvir člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije, već oni potpadaju pod opće pravilo člana 6. stav 1. Evropske konvencije. Navedeni prigovori mogu se sublimirati tako da se apelant žali na utvrđeno činjenično stanje zbog toga što su iskazi uzeti od maloljetne osobe, kao i zbog toga što je prilikom uzimanja iskaza prevodilac bio pripadnik međunarodnih policijskih snaga, te zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Apelant tvrdi da je Vrhovni sud prilikom odlučivanja o zahtjevu za zaštitu zakonitosti trebao primijeniti blažu pravnu kvalifikaciju koja je za njega povoljnija. Dakle Ustavni sud treba ispitati da li je osporenim presudama redovnih sudova povrijeđeno apelantovo pravo na pravičan postupak iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

33. Član 6. stav 1. Evropske konvencije, u relevantnom dijelu, glasi:

"1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. [...]"

34. S obzirom da povredu prava na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije apelant vidi u nepravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava Ustavni sud podsjeća na svoj stav (vidi Odluku broj U 62/01 od 5. aprila 2002. godine, objavljenu u «Službenom glasniku Bosne i Hercegovine», broj 24/02), prema kome «nadležnost Ustavnog suda u apelacionim postupcima ograničena je na pitanja koja su sadržana u

ovom Ustavu' i Sud nije nadležan da preispituje činjenično stanje ili tumačenje i primjenu zakona redovnih sudova osim u slučajevima u kojima su odluke nižih sudova povrijedile ustavna prava, ili su zanemarile ta prava, te ako je primjena zakona bila proizvoljna ili diskriminacijska, ukoliko je došlo do povrede procesnih prava (pravično suđenje, pristup sudu, efektivni pravni lijekovi i dr.) ili ukoliko utvrđeno činjenično stanje ukazuje na povredu Ustava».

35. Ustavni sud smatra da se navedeni stav može primijeniti i u konkretnom slučaju. Iz navoda apelacije kao i priložene dokumentacije ne može se zaključiti da su osporenim presudama redovnih sudova povrijeđena ili zanemarena apelantova ustavna prava. Također, ne može se zaključiti da je primjena zakona bila proizvoljna ili diskriminacijska, ili da je došlo do povrede procesnih prava (na primjer da sudovi nisu bili nepristrani, da je apelantu uskraćeno pravo na pristup sudu ili efektivan pravni lijek). Još manje može se tvrditi da utvrđeno činjenično stanje ukazuje na bilo koju povredu Ustava Bosne i Hercegovine. Imajući u vidu navedeno, te ranije zauzet stav Ustavnog suda da se „pravičnost postupka može sagledati samo kad se on završi“ (vidi Odluku Ustavnog suda u predmetu broj U 63/01 od 27. juna 2003. godine tač. 18. i 19., „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 38/03), Ustavni sud smatra da je u cjelini gledajući predmetni krivični postupak bio pravičan, te da zadovoljava standarde člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

36. Imajući u vidu izloženo, Ustavni sud smatra da nije došlo do povrede prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

Pravo na zabranu diskriminacije

37. Apelant smatra da je diskriminiran time što je Vrhovni sud u njegovom slučaju drukčije riješio u odnosu na raniji identičan predmet.

38. Član II/4. Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

“Uživanje prava i sloboda, predviđenih u ovom članu ili u međunarodnim sporazumima navedenim u Aneksu I ovog Ustava, osigurano je svim licima u Bosni i Hercegovini bez diskriminacije po bilo kojem osnovu kao što je spol, rasa, boja, jezik, vjera, političko i drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno porijeklo, povezanost sa nacionalnom manjinom, imovina, rođenje ili drugi status.”

Član 14. Evropske konvencije glasi:

“Uživanje prava i sloboda predviđenih ovom konvencijom osigurava se bez diskriminacije po bilo kojoj osnovi, kao što su spol, rasa, boja kože, jezik, vjeroispovijest, političko ili

drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno porijeklo, veza sa nekom nacionalnom manjinom, imovno stanje, rođenje ili drugi status.”

39. Imajući u vidu da se u konkretnom slučaju apelant žali na diskriminaciju zato što je Vrhovni sud drukčije odlučio nego u ranijem predmetu, koji je bio isti kao i njegov (diskriminacija u odnosu na pravično suđenje), Ustavni sud se poziva na svoju praksu iz odluke koja se odnosi na situaciju identičnu ovoj: *„Ipak, različita primjena zakona u sličnim predmetima dozvoljava se ako iza nje stoji razuman i opravdan razlog. Ovo je slučaj, na primjer, kada je odluka koja se pobija zakonita i ustavna. Čim je odluka zakonita i ustavna, gubi se pravni interes za dokazivanjem diskriminacije i traženjem jednakog tretmana. Takvo tumačenje vodi ograničenju principa zabrane različitog tretmana u smislu principa pravne sigurnosti, ali je u skladu sa principom pravne države iz člana I/2. Ustava Bosne i Hercegovine. Naime, u takvim slučajevima princip pravne države ima prevagu“* (vidi Odluku Ustavnog suda broj U 49/02 od 28. novembra 2003. godine, tačka 55. „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 6/04).

40. S obzirom na ranije iznijet stav Ustavnog suda, kao i na zaključke iz ove odluke koji ukazuju na to da su osporene presude redovnih sudova zakonite i ustavne zbog toga što su donesene u skladu sa svim standardima iz člana 6. Evropske konvencije, Ustavni sud neće posebno obrazlagati zašto smatra da apelant nije diskriminiran zato što u njegovom slučaju Vrhovni sud nije isto riješio kao i u jednom od svojih ranijih predmeta.

41. Na osnovu izloženog, Ustavni sud zaključuje da u konkretnom slučaju nije došlo do povrede prava na zabranu diskriminacije iz člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije.

VIII. Zaključak

42. Ustavni sud zaključuje da nije povrijeđeno apelantovo pravo na ispitivanje svjedoka optužbe iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. tačka d) Evropske konvencije, zato što je u konkretnom slučaju apelantu pružena prilika da se izjasni na ranije uzete iskaze svjedoka, te što se osporene presude ne zasnivaju isključivo na takvim iskazima, već na iskazu drugog svjedoka datog na glavnom pretresu kao i na drugim materijalnim dokazima, te što su postojali opravdani razlozi zbog kojih prisustvo svjedoka nije moglo biti osigurano na glavnom pretresu. Osim toga, Ustavni sud zaključuje da ukoliko pobijana presuda ispunjava kriterije zakonitosti i ustavnosti, gubi se pravni interes za dokazivanjem diskriminacije u odnosu na pravično suđenje zato što je sud u identičnoj situaciji ranije drukčije presudio, zato što je presuda za koju je

ustanovljeno da je ustavna i zakonita u skladu sa principom pravne države iz člana I/2. Ustava Bosne i Hercegovine, koji u takvim slučajevima ima prevagu.

43. Na osnovu člana 61. st. 1. i 3. Poslovnika Ustavnog suda, Ustavni sud je jednoglasno odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

44. Prema članu VI/4. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mato Tadić